

Merja Jalo
Marvi Jalo

A golden retriever dog is the central focus, sitting in a field of vibrant blue flowers. The dog has a friendly expression with its mouth open and tongue out. The background is a dense field of these blue flowers, creating a bright and cheerful atmosphere.

JESSE®
aateliskoira

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira

Jesse ongelmakoira

Jesse ja kohtalokas kurssi

Jesse sankarikoira

Jesse vahtikoira

Jesse laivakoira

Jesse hoivakoira

Jesse lintukoira

Jesse turvakoira

Jesse kärjäkoira

Jesse karkukoira

Jesse pentukoira

Jesse joulukoira

Jesse muotikoira

Jesse fanikoira

Jesse seurapiirikoira

Jesse kaverikoira

Jesse etsijäkoira

Jesse kylpyläkoira

Jesse pääsiäiskoira

Jesse vauhtikoira

Jesse aarrekoira

Jesse retkikoira

Jesse matkakoira

Jesse aavekoira

Jesse rauniokoira

Jesse aateliskoira

Merja Jalo – Marvi Jalo

JESSE
aateliskoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42643-2

Painettu EU:ssa

Taidenäyttely

Jenna Syvälahti pidätti hengitystään ja likisti kultaistanoutajaansa Jesseä lujemmin rintaansa vasten auton takapenkillä. Kuka olisi uskonut, että hän pääsisi parhaan ystävänsä Hannele Sulanderin kanssa Pohjois-Irlantiin? Kun he kolme viikkoa sitten olivat lähteneet yhdessä Elsa ja Oiva Munkkirinteen kanssa tapaamaan Jessen kasvattajaa lady Margaret Ashfordia, hänen Skotlannissa sijaitsevaan linnaansa, Irlannista ei ollut puhuttu halaistua sanaa.

Kesäkuun alku oli ollut hurjan jännittävä, etenkin kun tytöt olivat tavanneet Arlingtonit, Margaretin ystäväperheen. Heidän samanikäisen poikansa Nickyn kanssa tytöt olivat päässeet jopa Loch

Nessille, jossa asui kuuluisa esihistoriallinen joutsenlisko. Ja sitten, toissapäivänä, lady Margaret oli tullut kertomaan, että hän oli saanut puhelinsoiton Irlannista galleristiystävältään Elizabeth Belmorelta. Betty oli ehdottanut heille vajaan viikon visiittiä Irlantiin ja poikkeamista myös Belfastin kaupungintalolle, jossa oli näytteillä hänen uusimman taiteilijalöytönsä upeita maalauksia.

Munkkirinteen Elsa järjesti kiireesti asian tyttöjen vanhempien kanssa. He siirtäisivät kotiinpaluutaan viikolla, piipahtaisivat Belfastissa taidenäyttelyä katsomassa ja asuisivat juhannukseen asti Belmore Manoriga Elizabethin ja hänen miehensä Seanin luona. Siten tytöille avautuisi oiva tilaisuus päästä tutustumaan myös Pohjois-Irlannin luontoon ja nähtävyyksiin.

Harmi vain, ettei Nicky päässyt mukaan, Jenna ajatteli katsellessaan hajamielisesti auton ikkunasta ohi vilisevää vanhaa laivanrakennuskaupunkia.

Hannele kääntyi vilkaisemaan takaikkunasta perässä ajavaa henkilöautoa. Oiva ja Elsa olivat joutuneet Seanin kyytiin, samoin Munkkirinteiden tiibetinspanieli Muru, sillä Jessen, tyttöjen ja Margaretin lisäksi Bettyn autoon ei mahtunut enää muita.

Samassa molemmat autot alkoivat jarruttaa. Ne lipuivat hitaasti Donegall-aukion laitaan Belfastin keskustassa.

Hannelen silmät suurenivat.

– Tuossako se kaupungintalo on? hän huudahti nenä kiinni auton sivulasissa. – Mikä pytinki!

Tytöt tuijottivat mustan takorauta-aidan takana näkyvää upeaa Belfast City Hallia, joka täytti koko korttelin. Vihreällä nurmikentällä erottui puistonpenkkejä, joilla saattoi istua ihailemassa kaikkialle pystytettyjä patsaita. Kuningatar Viktoria oli niistä komeimpia. Muistomerkkejä oli kaikkialla, kauempana kasvavien puiden katveessakin!

Lady Margaret hymyili tyytyväisenä. Hän rakasti taidetta, ja ystävättären Irlantiin hankkima taidenäyttely kiinnosti häntä kovasti. Illalla hän tosin lähtisi paluulennolla takaisin Skotlantiin, mutta muut seurueen jäsenet jatkaisivat autolla matkaa Belmore Manoriin, joka sijaitsi etelämpänä Armaghin kreivikunnassa.

– Perillä ollaan, Betty ilmoitti hymyssä suin ja vilkaisi tyttöjä peruutuspeilistä. – Mitä pidätte kaupungintalostamme, tytöt?

– Vaikuttava näky! Hannele tunnusti.

- Kuin kuninkaanlinna, Jenna henkäisi.
- Kaupungintalon ympärillä leviää laaja Titanic Memorial Park, Betty sanoi. – Kuuluisa valtamerialus Titanic rakennettiin juuri Belfastissa, kuten varmaan tiedättekin.
- Sekö, joka törmäsi neitsytmatkallaan jäävuoreen ja upposi? Hannele kysyi.
- Juuri se. Onnettomuudessa kuoli 1500 ihmistä. Titanicin tarinaa esitellään myös paikallisessa Titanic-museossa.
- Ja nyt täällä on esillä suomalaisen taiteilijan näyttely, lady Margaret huokasi tyytyväisenä.
- He astuivat ulos autosta. Jenna varmisti, että talutin oli kunnolla kiinni Jessen kaulapannassa.
- Koiraparka läähätti. Juhannusviikko oli muuttunut yllättävän helteiseksi.
- Koiria emme ikävä kyllä voi viedä sisälle näyttelytiloihin, Betty sanoi. – Ne saavat odottaa täällä ulkona. Sean, ota sinä koirien talutushihnat ja mene siksi aikaa puistoon kävelemään niiden kanssa. Sinähän olet jo nähnyt näyttelyn.
- Jenna silitti koiraansa ja kuiskasi sille, että nyt piti käyttäytyä siivosti. He tulisivat kohta takaisin.
- Katso nyt Jenna tätä kaupungintaloa, Han-

nele hehkutti katse ylhäällä korkeuksissa. – Kolme tornia ja kaikki. Tosi upea paikka.

– Mennäänpä sitten, tytöt, Elsa kärisi ja lähti kohti muhkeaa takorautaporttia. – Minua kiinnostaa kovasti tämä rouva Belmoren uusi suojatti.

Oiva avasi kaupungintalon suuret lasiovet ja laski naiset edellään sisälle. Jenna vilkaisi kynnykseltä vielä olkansa yli kohti puistoa. Hänen katseensa löysi Seanin, joka käveli koirien kanssa. Jesse pysähtyi juuri nostamaan koipeaan rehevän rhododendronpensaan kohdalla.

Kaupungintalon ala-aulan ruutukuvioisella mosaiikkilattialla seisoj joukko ihmisiä. Yksi heistä huomasi heti tulijat.

– Elizabeth Belmore!

Betty tunnisti samassa naapurinsa, joka lähestyi häntä käsi ojossa.

– Hyvänen aika! Patrick! Oletko sinäkin täällä näyttelyni avajaisissa? hän huudahti ja kätteli kookasta punatukkaista miestä. – Saanko esitellä naapurini Patrick Ravenhillin? Tässä ovat suomalaiset vieraani, herrasväki Munkkirinne, heidän dogsitterinsä Jenna ja Hannele sekä hyvä ystäväni Margaret Ashford Skotlannista.

Mies hymyili leveästi.

– Hauska tutustua. Todella hauska tutustua. Ja kyllähän sinä Betty tiedät, etten jäisi pois näyttelyistä millään ilveellä, Patrick myhäili. – Minä nähkääs keräilen nykytaidetta. Tulinkin katsomaan, jos löytäisin kokoelmiini jotain uutta. Ikävä vain, että taulu, johon iskin silmäni, ei ole myytävänä. Nämä ystäväsi taitavat myös olla varteenotettavia ostajia?

– Kyllä, kyllä, Elsa innostui. – Minä valitsen maalaukset, ja mieheni hoitaa maksupuolen.

– Erinomainen järjestely, Patrick iski Oivalle silmää.

– Mennäänpä nyt tapaamaan taiteilijaa, Betty päätti ja viittasi keskellä aulaa oleviin leveisiin, punaisilla matoilla peitettyihin portaisiin, jotka johdattelivat näyttelyvieraat toiseen kerrokseen. – Hänen pitäisi olla paikalla.

Hannele nykäisi Jennaa toisten selän takana.

– Odota vähän, hän supatti. – Katso noita hienoja kaiteita tuolla ylhäällä. Ja lasi-ikkunoiden maalauksia. Mun on otettava pari valokuvaa, että saan lähettää kotiväelle.

– Sivummalla näkyy vartijoita, Jenna vastasi, myös kuiskaten. – Mitä jos täällä ei saa kuvata?

– Seiso mun edessä, ettei ne näe, mitä mä teen.

Hannele näppäsi nopeasti pari kuvaa puhelimellaan, ja sitten tytöt juoksivat muiden perään portaisiin. Patrick ehdotti, että he menisivät ensimmäiseksi katsomaan hänen suosikkitauluun. Se oli ripustettu lähelle kaari-ikkunaa vasemmalla olevassa suuressa huoneessa.

– Kas, tuolla minun taiteilijasuojattini seisookin, Betty huomasi samassa. – Mennäänpä tervehdimään häntä.

Pitkä, roteva mies oli selin. Hän jutteli parhailaan parin naisen kanssa. Toinen heistä löyhytti näyttelykatalogilla ilmaa hikisille kasvoilleen, sillä ilma suorastaan seisoisi sisätiloissa.

Betty kiirehti heitä kohti muiden seuratessa perässä.

– *My dear fellow...*

Mies kääntyi hymy huulillaan ja tarttui Bettyn ojennettuun käteen. Sitten hänen katseensa osui rouva Belmoren takana tulevaan Elsaan, ja hymy kuoli hänen huulilleen.

– E-elsa!

Elsa räpäytti silmiään. Tämä ei voinut olla totta. Ei voinut olla! Näkikö hän painajaista keskellä

Belfastia? Tuossahan seisoj hänen siskonmiehensä Väinö kuin maailman omistaja! Ja seinät näyttivät olevan täynnä hänen tuherruksiaan! Tämäkö, tämä vihoviimeinen töhertelijä, joka kehtasi kutsua itseään taiteilijaksi, oli Elizabeth Belmoren uusi löytö? Hänenkö takiaan he olivat vaivautuneet lentämään Skotlannista Irlantiin saakka? Jos Elsa olisi tämän tiennyt, hän olisi lähtenyt ensimmäisellä lennolla takaisin kotiin Suomeen. Miksi hänen siskonsa Alli ei ollut ilmoittanut asiasta hänelle etukäteen?

– Väinö Rutasalo! Oiva huudahti ja kävi vatskaamaan sukulaismiehen kättä aidosti ilahtuneena.

– Mikä yllätys tavata sinut täällä!

– Ja tuolla seisoo sun siskosi Alli, Hannele lisäksi avuliaasti Elsalle ja osoitti suuntaa sormellaan.

Alli vilkutti heille vähän kauempaa. Hän kauppassi varakkaan näköiselle pariskunnalle maalausta, jossa oli synkkä goottilainen tunnelma.

– Tämä on erehdys. Suuri erehdys. Eivät minun siskonmieheni töherrykset voi olla niin hyviä, että oikein näytt...

Kukaan ei kuunnellut Elsaa. Patrick kätteli Väinöä innokkaasti.

– Patrick Ravenhill, hän esittäytyi. – Suuri kun-

nia päästä tervehtimään taiteilijaa. Te suomalaiset olette aina ällistytäneet minua taidoillanne ja ainutlaatuisella designillanne.

Elsan silmät pyörähtivät kuin kananmunat kupissa.

– Sen minä kyllä uskon, hän mutisi suomeksi puoliääneen. – Minäkin olen kuin puulla päähän lyöty. Pelkästä järkytyksestä.

– Minä tiedän, että teillä on Suomessa ollut monia tunnettuja taidemaalareita. Albert Edelfelt, Helene Schjerfbeck... ja nyt Väinö Rutasalo, Patrick hehkutti.

– Ja teillä puolestaan on Francis Bacon, Väinö myhäili. – Kävin juuri katsomassa hänen teoksiaan.

– Kyllä vain, täällä Kaupungintalolla on nähtävänä Baconin Triptyykki, Betty pisti väliin. – Se myytiin Lontoossa yli 55 miljoonalla eurolla. Sothebyn huutokauppa teki silloin 300-vuotisen historiansa parhaan tuloksen.

Väinö taputti Patrickia leppoisasti olalle.

– Eikös joku Baconin teos myyty 106 miljoonalla? Niin paljoa ei ole taidettu aiemmin maksaa mistään taideteoksesta. Kyllä minä jään aika paljon jälkeen noista hinnoista.

– Ei sitä tiedä, mitä tulevaisuus tuo tuollessaan. Mennäänpä katsomaan minun suosikkimaalaus-tani, Patrick intoili ja kääntyi Elsan ja Oivan puoleen. – Haluatte varmasti nähdä sen. Tänne päin. Tulkaa perässäni.

Betty, Oiva ja tytöt seurasivat häntä, mutta Elsa jäi kuulustelemaan Allilta, miksi hän oli Väinön kanssa Irlannissa ja miksei Elsalle ollut ilmoitettu asiasta etukäteen. Sitten Elsa ja Allikin lähtivät luovimaan Patrickin perään väkijoukon lomitse.

– Onpa täällä väkeä, Hannele äimisteli, kun he lähestyivät kaari-ikkunaa. – En tiennytkään, että taidenäyttelyt on näin suosittuja. Ihan kuin oltaisiin rock-konsertissa.

– Taulu on vain lainassa täällä, Väinö selitti parhaillaan Patrickille ontuvalla englannilla. – Toimme sen mukanaamme Suomesta. Siinä olikin kova työ, että saimme sen ylipuhutuksi näyttelyyn.

– Sellainen töherryks on minunkin nähtävä, Elsa mutisi ja tuuppi ihmisiä pois tieltään. – Tuoko se on? M-mutta... Mitä ihmettä?

Tytöt eivät saaneet sanaa suustaan seisahtuessaan maalauksen eteen. Hyvänen aika, tuon maalauksen he olivat nähneet aikaisemminkin ja monta kertaa!

Elsa oli saanut sen syntymäpäivälahjaksi Väinöltä jo vuosi sitten, mutta koska hän oli inhonnut teosta heti ensi näkemältä, hän oli luovuttanut sen leikki-mieliseen huutokauppaan. Maalaus oli myyty 20 000 eurolla kulttuuriministeri Varpulalle, joka oli luvannut ripustaa sen ministeriönsä seinälle.

– Violetti lumoojatar! tytöt huudahtivat kuin yhdestä suusta.

Elsa takertui miehensä käsivarteen. Oliko Varpula antanut tuoda kaamean, Elsan inspiroiman maalauksen Irlantiin saakka? Mikä kauhea skandaali! Miten maalaus saattoi roikkua parhaalla paikalla kaikkien näkyvillä? Hänen lepovuoteella löhöävät, liilanväriseen kaapuun verhoutuneet runsaat muotonsa suorastaan hyppäsivät esille seinästä. Toinen silmä roikkui kuvottavasti poskella, ja käsissään hänellä oli jonkinlainen vänkyrä harppu tai lyyra. Lepovuoteen reunalla makasi violetilla kuonolla varustettu tiibetinspanieli etova ilme karvaisella naamallaan.

Elsan hikiset kasvot helahtivat tulipunaisiksi.

– Kerta kaikkiaan upea teos, Patrick hehkutti huomaamatta Elsan vaivautuneisuutta. – Niin räiskyvä, niin intresantti... Miten hienostuneet värit!

– Juuri niin, Betty nyökkäsi. – Minusta taiteilija on nähnyt maalauksensa kohteen sielun.

– Kyllä, kyllä, ja käyttänyt todella hienosti värejä. Katsokaa tuota luumunpunaista jalkaa.

Raivostunut Elsa takertui muiden huomaamatta Oivan käsivarteen.

– Tee nyt jotain, hän kuiskasi toisten selän takana.

– Mitä minä muka voisin tehdä? Oiva kuiskasi takaisin.

– Ota taulu seinältä ja heitä se ikkunasta ulos!

– Ei sellaista voi tehdä. Kai sinä nyt sen ymmärrät?

– Mutta...

– Minuthan pidätettäisiin tauluvarkaudesta tai vahingonteosta. Etkö kuule, miten ihmiset keuhvat taulua? Saisit olla tyytyväinen, että olet päässyt Väinön malliksi.

Tytöt tirskuivat eturivissä. Elsan ei auttanut muu kuin purra hammasta. Kukaan ei tuntenut häntä Irlannissa, eikä taulussa ollut onneksi minkäänlaisia yhtäläisyyksiä hänen todellisiin piirteisiinsä. Eihän hänen silmänsä roikkunut poskella, eikä hänellä ollut noin suuria heltojakaan kaulalla, eikä lihavia käsivarsia...

Samassa Bettyn ääni erottui joukosta.

– Väinö liittyy seuraamme tänä iltana. Ajamme kaikki yhdessä Belmore Manoriin. Väinö on ystävällisesti luvannut maalata taulun parhaasta koirastani, Belmore Avasta.

– Niinkö? Patrick innostui ja kääntyi Väinön puoleen. – Tietysti taiteilija tulee sitten myös meille Ravenhilliin. Olen hyvin kiinnostunut nimenomaan koira-aiheisista tauluista. Minulla on useita champion-whippettejä. Seudun parhaat itse asiassa.

– Niinkö? Väinö sanoi. – Pidänkin erityisesti koirien muotokuvista. Joko olette nähneet maalauksen omasta koirastani? Se on tuolla noin.

He siirtyivät pari metriä oikealle ja pysähtyivät katsomaan pienikokoista maalausta.

– Siinähan on Nasse-setä! Jenna henkäisi.

Väinön sekarotuista koira ei tosin olisi maalauksesta kukaan tunnistanut. Se näytti tuulen tuivertamalta, mustuneelta pensaalta, jonka latvasta katsojia tuijotti pari mustia nappisilmiä.

Hannele pidätti nauruaan. Hän vilkaisi muita ja huomasi, että Betty näytti jotenkin surulliselta taulua katsellessaan.

– Olisin niin mielelläni teettänyt maalauksen

Huippu-
suosittu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Jenna ja Hannele Kultaisen koiran legendan jäljillä!

Jenna ja Hannele matkaavat Skotlannista Pohjois-Irlantiin
Elsa ja Oiva Munkkirinteen mukana. Tytöt asu-
vat kartanossa ja patikoivat läheisellä vuorella

etsimässä viisituhatta vuotta vanhoja käy-
tävähautoja. Jossain samalla suunnalla
pitäisi olla myös neoliittinen kivikehä,
Ring of Gullion, joka on ollut muinaisen
druidikultin keskuspaikkoja.

Seudulla elää salaperäinen legenda
Bhirra-järvestä ja Kultaisesta koirasta.
Tytöt huomaavat kyläläisten käyttäyty-
vän oudosti aina kun näkevät Jessen.
Eivät kai he kuvittele, että Jessellä olisi
jotain tekemistä Kultaisen koiran
legendan kanssa?

www.jessemurre.suntuubi.com

KL84.2 • ISBN 978-951-0-42643-2

Etukannen kuvat: iStockphoto